

for de forskellige Partiers Standpunkter; det er en ærlig og redelig Sag. Men lad dem ikke kalde deres Foredrag „historisk Fremstilling af Kvindesagen“, for dette er falsk Varemærke.

For at kunne give en historisk Fremstilling af, hvad dansk Kvindesag er, maa man med hele sin Sjæt have fordybet sig i denne Sag, man maa i sin Forestilling have gennemlevet Mathilde Fibigers Smerte, sat sig ind i Pauline Worms Tankegang, da hun tilraabte denne sin unge Medsøster de Ord: „Du tabe maa, hvis vi ved Dig skal vinde“, og med Førerens Genialitet afstak Kvindesagens Fremtidsvej. — Man maa have siddet med i den lille Kvindekreds, som paa Blaagaards Seminarium indviede sig selv til at tage Mathilde Fibigers Kamp op; man maa have oplevet de Vælgermøder, hvor Kvinderne første Gang optraadte som Interpellanter, mens Haans og Ukvemsord føg dem om Ørene, ja hvor det hændte, at der blev spyttet paa en af dem. — Thi saaledes er de nye Sandheders Vej, en Ærens Tornevej fra først til sidst, og saadan er Sandhedsvidnernes Lod i Verden: at blive hujet imøde af Folket, afvist af de store, bespyttet af Pøbelen.

Den, som vil tale om Kvindesagens historiske Udvikling i vort Land, maa i sine Tanker have vandret hele denne Tornevej og være villig til at vandre den videre fremover, hvis det skulde vise sig nødvendig.

Fru Lassen og hendes kvindesaglige Meningsfæller har saavist aldrig gjort sig den Umage at følge den Vej tilbage, ja aner neppe engang, at saaledes ser Kvindesagens Vej ud. De er komne til, da Banen var aaben, og har dristig begivet sig ind paa den, og det skal de have Lov til, men paatager de sig at belære Folket om, hvad Kvindesag er, skal de vide, at der sidder en Vagt af Kvinder i dette Land, som hører, hvad de siger, og smiler ved sig selv, ja i givne Øjeblikke fører deres Protest til Protokols, saaledes som ved disse Lønier i „Kvinden og Samfundet“ sket er med Fru Lassens Fremstilling af Kvindesagens Historie d. 18. Marts i Studenterforeningen.

Haster det?

—o—

Lige siden d. 5. Juni 1915 genlyder Landet af et eneste til Kvinderne rettet: „Meld Jer snarest ind i de politiske Partier.“

Rundt om paa de politiske Møder, der navnlig i den senere Tid holdes Landet over, i de forskellige Partiers Blade lyder det: „Kvinderne bør melde sig ind i de politiske Partier.“

— Kvinder, der indtil de seneste Aar har interesseret sig lidet eller intet for Kvindesag, dukker nu pludselig op og gentager Evangeliet som en udenad lært Lektie, — Kvinder, der er kendte Landet over som alvorlige, veltjente gamle Arbejdere for Kvindesagen, har i „Kvinden og Samfundet“ sagt, at det, „det gælder om, er, at Kvinderne melder sig ind i de politiske Partier“, — at „hvis vi ikke allerede er Medlemmer af de politiske Foreninger, bør vi melde os ind i dem øjeblikkelig; den mindste Opsættelse kan blive dyr.“

Spørger man om, hvorfor det er paatrængende nødvendigt, at Kvinderne nu — øjeblikkelig — melder sig ind i de politiske Partier, møder man bl. a. følgende Hovedgrunde:

1. *Kvinderne skal ind i de politiske Partier for gennem disse at faa politisk Oplysning.*

2. *Kvindernes Stemme gaar til Spilde, hvis de ikke melder sig ind i de politiske Partier.*

3. *I de politiske Partier ligger Indflydelsen. Hvis Kvinder ikke melder sig ind i de politiske Partier, faar Kvinderne ingen Indflydelse.*

Jeg, og jeg har opdaget mange med mig, forstaar ikke — anerkender altsaa ikke — disse Grunde og vil derfor gerne gennem en Diskussion her i Bladet søge at faa Klarhed over, om Kejseren virkelig har Klæder paa, og om det kun er os, der ikke kan se dem.

Politisk Oplysning.

Man kan vel først enes om, at Raadet om at slutte sig til de politiske Partier ikke er rettet til de politisk vaagne, interesserede nye Vælgere, Mænd som Kvinder, der har taget deres politiske Standpunkt. De Skridt, disse vil tage i Anledning af deres Fødsel som politiske Borgere, kan man vist gaa ud fra, at de kan tage alene — uden Raadgivere.

Raadet gælder jo tydelig nok dem, der ved saa lidt, at de „føler sig i Overensstemmelse med“ et af Par-

tierne. Eller gaar man saa vidt, at Raadet ogsaa gælder dem, — de mange — de fleste — der slet ingen politisk Kundskab har?

Maa jeg spørge de, der raader os til at hente politisk Oplysning i Partierne, om det er deres sande Erfaring, at de gennem et bestemt politisk Parti har faaet upartisk, alsidig, saglig Oplysning om Dagens Politik og objektiv, historisk-politisk Viden med Ret og Skel til alle Sider? Maa jeg spørge, om de tør love os, der staar udenfor Partierne, staar uden politisk Oplysning — højst har en Smule „Overensstemmelsesfornemmelser“ — at vi, hvis vi melder os ind i et af de bejlende Partier, da kan være trygge paa at gøre den samme Erfaring? —

Er man ikke sikker herpaa, forekommer det mig at være forbunden med et vist Ansvar, som jeg synes maa være svært at tage, at piske paa os for at faa os ind i Partierne for der at søge politisk Oplysning.

Er man ikke bange for, at Partierne paa denne Maade skal faa en usund Tilgang af Medlemmer, som maaske om et Aar eller to ser, at de har taget fejl, trækker sig tilbage, hvis de har Mod til det, betragtes som Overløbere eller, hvad værre er, maaske aldrig faar Lejlighed til at opdage Fejlen, fordi de vanskeligt indenfor Partiet faar Midler i Hænde dertil.

Stemmespild!

Gaar nu virkelig en Stemme „til Spilde“, hvis Indehaveren ikke med Hud og Haar har solgt sig til et politisk Parti ved at lade sig opføre paa dettes Medlemsliste? Vil man virkelig paastaa, at man ikke skulde kunne tage sit Standpunkt (og stemme) ved et Valg uden at være Medlem af et politisk Parti? Hvor mange af de mandlige, politiske Vælgere, der stemmer ved et Valg, staar som Medlem af en politisk Forening?

En Fjerdedel af dem, højt regnet? Gaar de andre $\frac{3}{4}$ Stemmer til Spilde? At det er Borgerpligt at stemme vil enhver indrømme. At det ogsaa skulde være Borgerpligt, at melde sig ind i et af de bestaaende Partier er en Opfattelse som „Stemmespildsteorien“ ikke burde have Lov til at fastne hos de nye Vælgere, fordi den er ukorrekt.

Indflydelse!

Indflydelsen skulde altsaa kun